

Rejsebrev fra PROVENCE og BERLIN - 2018.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

Efter en dejlig uge med masser af pragtfuldt vejr i Italien, er vi nu på vej videre til Provence, hvor den næste uge skal tilbringes.

Campingpladsen hvor vi skal bo, er en gammel kending - Prairies de la mer - som efterhånden dårligt nok er en campingplads i gammeldags forstand, men snarere et resort. Den er blevet moderniseret og bygget om de senere år, så vi glæder os rigtig meget til at se, hvordan resultatet er blevet.

Vi har som sædvanlig en virkelig flot tur ad den italienske motorvej langs Middelhavskysten og videre ad autoroute d'azur i Frankrig.

Efter ca. 515 kilometer på motorvejen, drejer vi af mod St. Maxime ved Le Muy og herfra er der kun ca. 30 kilometer til campingpladsen, som ligger mellem St. Maxime og St. Tropez, helt ned til vandet i bunden af St. Tropez bugten.

Det er næsten som at komme hjem. Vi kom på pladsen første gang i 1985 og er gennem en årrække kommet der med jævne mellemrum. Nu er det imidlertid en del år siden vi sidst har været der og som nævnt bliver det interessant at se, hvordan der ser ud i dag.

* * *

Vi er først fremme ved campingpladsen omkring klokken 15:30 og bliver forholdsvis hurtigt tjekket ind og fulgt hen til vores bolig for den næste uge. Den er helt ny og meget lækkert indrettet. Det eneste minus vi kan sætte ved det, er, at vi skal gå temmelig langt med vores bagage, ca. 60 meter. Det er godt vi ikke er dårligt gående!

Før i tiden kunne man parkere lige ved siden af de forskellige boliger, men det er lavet om nu. Man vil simpelthen have bilfrie zoner, hvilket jo er meget dejligt og ikke mindst børnevenligt, men det giver til gengæld lidt gener, hvis man har alt for meget bagage med. Det er kun en meget lille del af boligerne der har parkeringsplads lige ved siden af.

Men alt i alt er det blevet en meget spændende plads, som mest af alt kan minde om noget fra Indonesien. Men - og så kommer den lidt mere kedelige del af det - det er blevet endog temmelig dyrt at være her.

Nå, nok om dét.

Inden vi kommer til pladsen, har vi handlet ind til aftensmad, så da vi har fundet os til rette og fået lidt køligt til ganen, kan vi slappe af og lige så stille gå i gang med at lave lidt aftensmad.

Nu er vi i Provence.....

Søndagen begynder med en gåtur op til bageren, hvor jeg ved en fejltagelse får købt et nøddebrød.

Ups!

Det bliver jeg ikke populær på, men vi bliver dog enige om, at det er en svipser. Til gengæld fejler prisen så absolut ikke noget!

Senere på dagen går vi på marked i Port Grimaud - uden at købe noget - og vi lægger vejen forbi stedet hvor den nyanlagte swimmingpool skal være. Den er desværre ikke åbnet endnu, den åbner først den 1/7, hvor vi er kørt videre, så den kommer vi ikke til at få en dukkert i. Det er lidt ærgerligt, for den ser faktisk ret lovende ud.

Og så kommer regnen!

Omkring spisetid, ikke vildt og voldsomt, men dog nok til at vores genbo pludselig må fortrække indendørs, fordi taget på deres veranda ikke er tæt. Det er simpelthen for dårligt, med de priser de holder sig hernede. Vores tag er heldigvis lavet på en anden måde, så vi kan sidde lige så stille på verandaen og nyde regnen.

Det giver os til gengæld lejlighed til at få lidt opdateringer fra hjemmefronten, hvor alt heldigvis er ok.

I går, mandag, var vi faktisk inviteret på et let morgenmåltid af campingpladsen. Det er noget alle nye bliver inviteret til, men da det 'ikke lige er os', gik jeg til bageren og satte min lid til, at jeg kunne behage fru en i chalet'et og denne gang komme hjem med det rigtige brød. Det lykkes, skal jeg i øvrigt lige huske at sige.

Ellers gik mandagen med at handle lidt ind, ligge på stranden, skrive postkort til pigerne - de elsker at få postkort - og om aftenen gik vi over i Port Grimaud og postede dem.

I dag, tirsdag, starter det med at være overskyet, så vi kører en tur ind til St. Maxime, hvor vi stik imod alle odds falder over nogle ting, som vi bestemt mener vi ikke kan undvære. Bortset fra dette, ligner byen sig selv fra de øvrige år vi har været her, så der er ikke en hel masse nyt at opleve.

Da vi har fået nok af byen, kører vi hjem og får en god frokost, hvorefter der er dømt strand, for nu er solen heldigvis kommet frem.

Ja, så er der også fodboldhysteriet, som raser i de fleste lande for tiden. Der er VM i fodbold og i aften skal Danmark møde Frankrig. Da vi trods alt er bare lidt patriotiske når det gælder VM i fodbold, går vi ned til den store bar, hvor der er opsat storskærm, så vi alle kan se med.

Vi bliver trods alt hængende og pludselig er der én der klapper mig på skulderen. Der viser sig at være Britt og Jesper - broderen og svigerinden til nogle af vores gode venner - som også er hernede på ferie.

De vil også se fodbold, så vi slår os sammen i en "danskerlejr", får købt lidt vin og øl og får så ellers bænket os, så vi kan se lidt bold.

Hvor utroligt det end lyder, er der faktisk ikke så mange der er mødt op til kampen - den er måske ikke så vigtig - men til gengæld er vi ikke i tvivl om, hvor nogle af dem der holder med Frankrig sidder.

Derefter er det tid til at gå hjem for at lave aftensmad og aftenen tilbringer vi hjemme med spil.

Resten af opholdet foregår præcist lige som i Grethe Sønck og Sejr Volmer Sørensens berømte melodi "Livets Gang" - eller "Pensionistvisen" - som den populært hedder. Ren afslapning, uden nogen form for forpligtelser eller vanvittige tiltag.

Jeg går til bageren efter morgenbrød (det 'rigtige morgenbrød' vel at mærke!), vi handler lidt ind i Cogolin, vi drikker formiddagskaffe, vi går til stranden, vi spiser frokost, vi går til stranden, vi drikker eftermiddagskaffe, vi spiser aftensmad, vi går en aftentur til Port Grimaud, vi får os en nightcab - og vi går i seng. osv. osv.

Så er det blevet fredag, er den eneste forskel fra de øvrige dage, at jeg går hen i receptionen for at få vores "Autorisation de Sortie". Sådan én er vi nødt til at have, fordi vi vil køre tidligt lørdag morgen, før bommene og receptionen officielt er åbnet. Man vil åbenbart ikke risikere, at der er nogle der forlader stedet, uden at der er endelig afregnet.

Nu, hvor den sidste brik til vores afgang i morgen er på plads, pakkes der lige så stille sammen og vi går, sædvanen tro, lidt rundt om os selv og er rastløse, fordi det er sidste dag på pladsen.

Efter frokost er der dømt strand og vand for en sidste gang hernede og så glæder vi os til at komme videre i morgen. Nu står der Berlin på destinationen, hvor vi skal være fremme på mandag.

Det er lørdag morgen og klokken er 07:00.

Vi afleverer vores "Autorisation de Sortie" til sikkerhedsvagterne, kører ud gennem porten til campingpladsen og siger tak for denne gang. Men vi er ikke helt færdige med Frankrig endnu.

Først går turen til Villedieu, som ligger ca. 6 kilometer nordvest for Vaison-la-Romaine, som igen ligger ca. 35 kilometer nordvest for Mont Ventoux. Så skulle det være sat på plads.

Og som sædvanlig kommer vi forbi den imponerende bjergkæde Montagne Ste-Victoire, som vi er lige betaget af hver gang vi ser den.

Der er ca. 240 kilometer til Villedieu, hvor vi skal aflevere nogle billeder og hente en bog for Susanne. Og sidst, men ikke mindst, skal vi besøge den lokale cave og undersøge muligheden for at få lidt god vin med hjem. Endelig skal vi traditionen tro, op på Mont Ventoux og drikke formiddagskaffe og spise en croissant, det er ganske enkelt et 'must'.

Vi får afleveret billederne og hentet bogen og kører så til caven,, hvor besøget er vellykket. Vi får købt noget dejlig vin, pakket bilen om og sætter nu kursen mod Mont Ventoux.

Desværre - hvis ellers man kan sige det sådan - er det blevet frokosttid, så det bliver ikke til kaffe og croissant, men derimod til frokost på toppen. Men - vi er her endnu en gang og det er jo dét der tæller.

Da vi er færdige med at spise, spadserer vi det sidste lille stykke op og det viser sig at være særdeles heldigt, for det er helt overvældende så mange cykelryttere der er samlet på toppen. Vi har aldrig set så mange heroppe før og det ville have været noget nær umuligt at komme frem med en bil.

Da vi kører ned, ser vi noget vi heller aldrig har set før i alle de år vi er kommet her på bjerget. Nemlig en cykelrytter, der tilsyneladende har fået et ildebefindende på vejen op og nu bliver hentet af ambulancen og kørt væk med udrykning. Der er ingen grænser for, hvad cykelrytterne byder sig selv, for at overvinde bjerget.

Efter vi er kommet ned, holder vi en kort kaffepause ved foden af bjerget og da vi senere kører ind i Malaucène, kan vi ikke lade være med at kommentere en forretning, som har alt i udstyr til cykelrytterne. Der er absolut ingen undskyldning for, ikke at have det rette outfit til turen op og ned ad bjerget.

Vores ophold i Provence er så småt ved at være slut. Som sagt tidligere, skal vi videre til Berlin, hvor vi skal være en lille uges tid.

Undervejs skal vi have én overnatning i Montélimar og én i Karlsruhe, men inden vi forlader Provence helt, skal vi lige have et sidste gensyn med det vi bare kalder "floden", som ligger i Vallée du Toulourenc.

Det er et lille flodleje, hvor vi har været nede at bade adskillige gange, når vi har været i Provence. I dag vil vi ikke bade fordi vi skal videre, men vi skal lige have et lille gensyn og mindes tidligere tider - det er jo ikke godt at vide, hvornår vi kommer forbi igen.

Vi kan heldigvis huske vejen derned og kan konstatere, at der er sket meget hernede siden vi sidst har været her, Noget til det bedre, noget til det værre, men sådan går det jo desværre ofte.

Nu er klokken blevet så mange, at vi er nødt til at sætte kursen mod nord til Montélimar Undervejs kommer vi forbi Crestet, hvor der er et stort og meget kendt potterierie. Naturligvis skal vi lige ind at se om der er noget spændende og det ender da også med, at vi køber to meget flotte salatskåle, som vi heldigvis har fået med hjem, uden at de er gået i stykker.

Efter besøget i potteriet, går turen nu ad landevejen via Vaison-la-Romaine, Nyons, Valreas og Grignan til Montélimar, hvor vi som sagt skal overnatte lidt nord for byen.

Undervejs kører vi flere steder gennem flotte alléer. Her i Frankrig har man (heldigvis) ikke fældet vejtræerne, hvorimod man i Danmark har fældet alt hvad der

hedder vejtræer i færdssikkerhedens hellige navn. Måske fornuftigt, men til gengæld utrolig kedeligt.

På et tidspunkt passerer vi også den ene flotte lavendelmark efter den anden og der er en overvældende duft af lavendel. Det er simpelthen bare så imponerende.

Sidst på eftermiddagen får vi øje på de 4 karakteristiske "skorstene" på Cruas atomkraftværket og ikke længe efter, er vi fremme ved vores hotel.

Det er blevet stegende hedt nu - 34°C og rigtig lummert - så på vej til hotellet køber vi lidt godt ind i det lokale supermarked og beslutter os for at spise på værelset, hvor der er aircondition og dermed behageligt at være.

Det er endnu for tidligt at spise, så vi rykker ned i hotellets udestue, hvor der er nogle behagelige møbler og så bliver der skrevet dagbog, mails og øvrige ting - samtidig med, at vi sørger for at holde væskebalancen ved lige med koldt øl. Da vi er færdige med skriveriet, er det blevet tid til en dejlig "buffet" på vores kølige værelse.

Lyon nærmer sig og vi vælger som sædvanligt at køre gennem byen, i stedet for at tage motorvejen øst om byen, som GPS'en anbefaler. Det har vi altid glæde af og i år bliver glæden ekstra stor, da vi desværre misser en afkørsel og dermed får set en del af byen, som vi aldrig har set tidligere.

Chaufføren holder gode miner til slet spil og navigatøren er påfaldende tavs, indtil vi igen er kommet på rette kurs.

Da vi kommer ind i Tyskland, er det dejligt befriende, at lastbilerne ikke må køre om søndagen. Hvis der er noget der kan ødelægge trafikken på de tyske motorveje, så er det lastbilernes 'elefantvæddeløb' når de skal overhale hinanden, bare fordi den ene lastbil kører 1 kilometer mere i timen end den anden!

På et tidspunkt er vi inde på en rasteplads og da vi kører ud derfra, ser vi hvordan de holder på rad og række og venter på det skal blive mandag.

Resten af turen til Karlsruhe er begivenhedsløs og vi finder nemt vores hotel, som ligger midt inde i byen. Efter en god nattesøvn, er vi tidligt oppe mandag morgen og af sted.

Midt på eftermiddagen er vi fremme ved vores hotel i Berlin, bliver installeret på værelset og er så klar til at komme ud for at se lidt på byen og heldigvis er vejret med os.

Det vidste vi godt på forhånd, for hvis vejrudsigten havde lovet dårligt vejr alle dagene, havde vi ganske enkelt aflyst vores hotel og var taget hjem i stedet for.

Om aftenen vil vi besøge et spisested der hedder 'Romiosino' som ligger i Joachimsthaler Str. 15. Her har vi været tidligere og spist ganske udmærket til en rimelig pris.

Desværre viser det sig, at der er kommet ny ejer og nu hedder det 'Roma Athena'. Vi bliver alligevel dér og spiser, men det er en skuffelse, så vi kommer der ikke mere og vil ikke anbefale det til andre.

Næste dag er vi rundt til forskellige forretninger for at finde lidt tøj og nogle sandaler. Tøjet finder vi, men ikke sandalerne. Vi får et gensyn med Alexanderplatz og går bl.a. ned bag ved fjernsynstårnet, hvor vi ser 'Neptunbrunnen', et lidt anderledes springvand, som desværre er tørlagt, men alligevel rigtig flot med sine motiver og udsmykning.

Herefter er det tid til vores traditionelle øl på 'Weihenstephaner' ovre på Hackescher Markt. Når vi nu er på de her kanter, tager vi sporvognen derover og snart sidder vi med nogle dejlige krus øl og ser på det leben der er af mennesker på torvet.

Vores valg af spisested i går skal bestemt ikke gentages, så nu satser vi på det mere sikre. Vi tager ud til Savigny Platz og beslutter os for at spise på San Marino, en italiensk restaurant.

Her får vi en rigtig fin betjening, Aperol Spritz til at skærpe appetitten, et rigtig lækkert hovedmåltid og dobbelt kaffe og brandy til at slutte af med, så nu kører det for os. Ganske vist noget dyrere end i går, men alle pengene værd og i modsætning til i går, kan stedet her så absolut anbefales.

Vi beslutter os for at gå tilbage til hotellet, men da vi kommer til 'Alt-Berliner-Biersalon' på Kurfürstendam er vi ganske enkelt nødt til at stoppe op for at få os et glas hvidvin og et stort glas fadøl på den dejlige fortovscafé.

Temperaturen er et pænt stykke over de 25° C, så vi mener bestemt det er et 'must' at få genoprettet væskebalancen, samtidig med at vi kan sidde og betragte mylderet af fodgængere der passerer forbi os.

Da vi skal til at betale, er der en dame ved bordet ved siden af, der spørger om vi er danskere. Det kan vi jo kun svare 'ja' til, hvorved vi kommer til at snakke lidt sammen. Det viser sig, at hun kommer fra Bayern og er på ferie i Berlin en uges tid, sammen med sin datter.

Og så fortæller hun, at hendes familie holder ferie i Sæby hvert eneste år. Ydermere er hun blevet gift i Sæby, ikke mindre end tre gange.

Første gang af en dansk præst, anden gang af en tysk præst og begge gange uden ringe, fordi de (ringene) ikke kom frem til tiden. Endelig kom ringene frem og så blev de gift en tredje gang. Dét må siges at være tysk grundighed.

Al dette skyldes, at hendes mand er kommet i Sæby på ferie sammen med sine forældre, siden han var 6 år og nu bliver de ved med at vende tilbage.

Efter en ganske hyggelig og sjov snak, er det tid til at vende næsen hjemad til hotellet og vi nyder spadsereturen i den varme sommeraften.

Sidste dag i Berlin og vi vågner op til en endnu varmere dag, end i går.

Vi vover os alligevel ud i varmen, for vi vil godt ud at se hvordan Humboldt slottet kommer til at se ud og hvor langt de er kommet med genopbygningen. Det bliver rigtig flot, når det engang bliver færdigt. Derefter tager vi videre til Alexanderplatz, hvor vi handler lidt og spiser frokost.

Varmen slår rigtig godt igennem nu, men vi beslutter os alligevel for at tage ned til Friedrichstraße 205, hvor vi vil se 'Die Mauer' - et panorama lavet over Muren, hvor man kan se hvordan der så ud i Østberlin, set inde fra Vestberlin. Det er utrolig flot og godt lavet.

Så trænger vi til en forfriskning og igen tager vi til Hackescher Markt for at få den velkendte øl. Øllet er dejlig koldt, til gengæld er temperaturen udenfor oppe omkring de 35° C.

Nu kan vi lidt igen, så vi tager ned til Museumsinsel, hvor vi går en tur langs Spree og endnu engang finder vi et godt sted på Uferpromenade - lige ned til Spree - hvor vi kan få et glas kølig hvidvin og en kold øl, mens vi sidder og betragter bådene og kan se over til Berliner Dom.

Varmen er efterhånden ved at være slem ved os, så vi tager hjem til hotellet og dets svale værelse, hvor vi får os et velfortjent hvil og taler om, hvor vi skal spise til aften.

Valget falder på restaurant 'Faustus' på Wittenbergplatz, kun nogle få stenkast fra vores hotel. Vi får en kæmpe wienerschnitzel og igen i dag får vi kaffe med brandy som dessert - og så kan vi heller ikke mere. At det så ikke er lige så god en oplevelse som i går, er der ikke noget at gøre ved, men den er dog ok.

Det er en hel fantastisk sommeraften, som under ingen omstændigheder skal tilbringes på hotelværelset. Hvad er så mere nærliggende, end at spadserer en tur ned ad Kurfürstendam for igen at ende på 'Alt-Berliner-Biersalon' og få det sædvanlige glas kølige hvidvin og krus kolde øl.

Mens vi sidder der og nyder vores drikkevarer, hvem kommer så og sætter sig ved siden af os? Ganske rigtigt. - mor og datter, som også sad ved siden af os i går. Det viser sig, at de bor næsten lige rundt om hjørnet og har fået for vane at slutte dagen her på fortovscaféen.

Tjeneren kan da også genkende dem, for han spørger om de skal have "det sædvanlige" - det morer vi os ganske godt over.

Igen har vi en rigtig god snak, men alt har en ende og da klokken er ved at være mange og vi skal tidligt op i morgen og køre hjem, slutter vi af med at ønske dem en rigtig god ferie i Sæby, hvor de skal op om 3 uger.

Hjemturen er der ikke så meget at skrive om. Den foregår uden den store dramatik, selv da vi er inde at handle lidt i Burg og klokken ca. 15:30 er vi i Næstved, hvor bilen bliver tanket.

Vi er inviteret ud til de unge at spise til aften og det er en dejlig afslutning på en fantastisk dejlig ferie.

Jens Rostgaard Gjerløv.

Juli 2018.